

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-82)

Oct (2) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்11
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....16
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 59)

351. சரீரப்ருத்

இப்படி சுபமான அண்டத்தக்கதாக விளங்குகின்ற தனது குணங்கள் மூலம், தன்னுடைய சரீரமாகவே உள்ள தனது அடியார்களைப் போஷிப்பவன். தங்களால் உபாஸிக்கப்படும் அவனது குணங்கள் அல்லவோ அந்த அடியார்களுக்கு ஏற்றதாக உள்ளது? கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- விஷ்ணுபுராணம் (3-7-24) - வஸதி ஹ்ருதி ஸநாதநே ச தஸ்மிந் பவதி புமாந் ஜகதஸ்ய ஸௌம்யரூப: - அந்தப் புராணபுருஷன் தனது இதயத்தில் வசிக்கும்போது, உபாஸகன் தனது இனிய உருவத்தை உலகிற்குக் காண்பிப்பான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-14-2) - ப்ரஹ்மவித இவ ஸோம்ய தே முகம் பாதி - உனது சிஷ்யனின் முகமானது ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டவன் முகம் போன்று ஜ்வலிக்கிறது.

உபாஸகன் ஒருவன் எம்பெருமானின் ஆத்மாவும் சரீரமும் போன்றே உள்ளான். ரக்ஷதே பகவாந் விஷ்ணு: பக்தாந் ஆத்மசரீரவத் - விஷ்ணு தனது அடியார்களைத் தன்னுடைய சரீரமும் ஆத்மாவும் போன்றே காக்கிறான் - என்றது காண்க.

விபூதியின் மேன்மை
(அடுத்த பத்து திருநாமங்கள்)

352. மஹர்த்தி:

அடியார்களின் யோகத்திற்கும் சேஷமத்திற்கும் பொருந்தும்படியான எல்லையற்ற விபூதிகளை (ஐச்வர்யங்கள்) உடையவன். இதனால் மஹர்த்தி எனப்பட்டான்.

353. ரித்த:

தனது அடியார்கள் செழித்தால் மட்டுமே தான் செழிப்படைந்ததாக எண்ணுபவன். இதனை இராமாயணம் - அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் - இலங்கையில் விபீஷணன் முடிசூட்டிக் கொண்ட பின்னரே மகிழ்ச்சி அடைந்தான் - என்றது.

354. வருத்தாத்மா

இப்படியாக உள்ள உயர்ந்த மேன்மைகளை ஒரே இடத்தில் அடக்கிக் கொள்ளும்படியாக மிகவும் வளர்ந்த திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் கொண்டவன். இதனால் வருத்தாத்மா எனப்படுகிறான்.

355. மஹாசுஷ:

பூஜிக்கத்தகுந்த ரதத்தின் அவயவத்தை உடையவன். இதன் மூலம் கூறப்படுவது என்ன? ரதத்தின் அவயவத்துடன் ஒத்தபடி உள்ளதால், அசுஷம் என்று கூறப்படும் வேதமயனான கருடன் கூறப்படுகிறான். அந்தக் கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டவன்.

356. கருடத்வஜ:

கருடனைத் தனது கொடியாகக் கொண்டவன். ஸர்வேச்வரன் என்பதற்கு இது முக்கியமான அடையாளம் ஆகும்.

357. அதுல:

மற்றவர்களின் உதவி ஏதும் இன்றி தானே ஒப்பற்றவனாக உள்ளான். ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி - அவனுடன் ஒப்பிட யாரும் இல்லாதவன்.

358. சரப:

சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விதிகளை மீறுபவர்களைத் தண்டிப்பவன். க்ருச்ருசலிகலிகர்திப்யோ அபச் - சிதைப்பது என்னும் பொருள் கொண்ட க்ரு, அழிப்பது என்னும் பொருள் கொண்ட ச்ரு, அசைதல் என்னும் பொருள் கொண்ட சலி, ஒலிப்பது என்னும் பொருள் கொண்ட கல் ஆகியற்றுடன் அபச் என்பது சேர்கிறது.

359. பீம:

இப்படியாக விதிகளை மீறுபவர்களுக்கு அச்சத்தை உண்டாக்குவதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - பீஷா அஸ்மாத் வாத: பவதே - அவனிடம் உள்ள பயம் காரணமாகவே வாயுபகவான் காற்று வீசுகிறான்.
- கட உபநிஷத் (2-6-2) - யதிதம் கிஞ்ச ஜகத் ஸர்வம் ப்ராண ஏஜதி நிஸ்ஸ்ருதம் மஹத்பயம் வஜ்ரம் உத்யதம் - என்கும் வீசுகின்ற ப்ராணவாயு அனைத்தையும் வாழும்படி செய்கிறது. இவ்விதம் செய்யாவிட்டால் காப்பதற்காக வஜ்ராயுதம் ஓங்கியபடி உள்ளது.
- கட உபநிஷத் - பயாத் ஏவ அக்னிஸ்தபதி பயாத் தபதி ஸூர்ய: பயாத் இந்த்ரச்ச வாயுச்ச ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம: - அவனிடம் உள்ள பயம் காரணமாகவே அக்னி, சூரியன், இந்த்ரன், வாயு, யமன் ஆகியோர் தங்கள் கடமைகளைச் சரிவர செய்கின்றனர்.

- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-3-40 - கம்பநாத் - சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யவில்லை என்றால் பகவனால் தண்டனை உண்டாகும் என்ற எண்ணம் காரணமாகவே உலகம் நடுங்கியபடி உள்ளது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 82)

மித்யை எனப்படுவது கண்களால் பார்த்தவற்றை அப்படியே ஏற்பதால் உண்டாகிறது என்றும், அத்தகைய மித்யை என்பது அந்த வஸ்துக்கள் இன்னவை என்று சரியான ஞானத்தால் உணரப்படும்போது விலகுகின்றது என்றும் அறியவேண்டும். கயிறு ஒன்றைப் பாம்பு என்று எண்ணியபடி இருந்தாலும், அதனைக் கயிறு என்று உணர்ந்த பின்னர் அந்த மித்யை விலகுவது இதற்கு உதாரணம் ஆகும். அந்தக் கயிற்றைப் பாம்பு என்று நம்மைத் தவறாக நம்ப வைத்த ஏதோ ஒன்று, நம்மைத் திசை திருப்பியது எனலாம். இது போன்றே சிந்மாத்திரை சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்திடம், தோஷம் காரணமாக தேவர்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள், தாவரங்கள் போன்ற வேறுபாடுகளுடன் கூடிய அனைத்து உலகங்களும் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன. இத்தகைய எண்ணமானது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப ஞானத்தைப் பற்றி அறிந்தவுடன் மறைந்து விடுகிறது. எனவே இது மித்யா ரூபமாகவே உள்ளது. இத்தகைய தோஷம் என்பது என்னவென்றால் - ஸ்வரூபத்தை மறைக்கவல்லதும், பலவிதமான வஸ்துக்களின் தோற்றங்களை ஏற்பட வைப்பதும், ஸத் அல்லது அஸத் என்று உறுதிபடக் கூற இயலாததும் ஆகிய எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வரும் அவித்யை ஆகும். கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலம் சிந்மாத்திரமாகியதும், குணங்கள் அற்றதும் ஆகிய ப்ரஹ்மம், ஸத் அல்லது அஸத் என்று தீர்மானிக்க இயலாதபடி உள்ள அவித்யை காரணமாகத் தனது உண்மையான தன்மைகள் (ஸ்வரூபம்) மறைக்கப்பட்டதன் விளைவாக, மேலே கூறப்பட்ட பலவிதமான பேதங்கள் தன்னிடம் உள்ளதாகக் கொள்கிறது என்று கூறமுடியும்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-2) - அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யரூடா: - அவித்யை காரணமாக விபரீத புத்தி ஏற்படுகிறது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-1) - தேஷாம் ஸத்யாநாம் ஸதாம் அந்ருதம் அபிதாநம் - ஸத்யங்களாக உள்ள அவற்றை அவித்யை மறைந்துள்ளது.

- யஜூர் அஷ்டகம் (2-8-9) - ந அஸத் ஆஸீத் ந ஸத் ஆஸீத் ததாநீம் தம் ஆஸீத் தமஸாகூடம் அக்ரே ப்ரகேதம் - ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸத் என்பதும் இல்லை, அஸத் என்பதும் இல்லை; அப்போது தமஸ் மட்டுமே இருந்தது, தமஸ் என்பதன் மூலம் ஞானம் மறைக்கப்பட்டிருந்தது.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (4-10) - மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத் மாயிநம் து மஹேச்வரம் - ப்ரக்ருதியை மாயை என்றும், மஹேச்வரனை அந்த மாயையை உடையவன் என்றும் அறியவேண்டும்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-5-19) - இந்த்ரோ மாயாவி: புருரூப ஈயதே - ஸர்வேச்வரனின் மாயை காரணமாக இந்த்ரன் பல ரூபங்கள் எடுக்கிறான்.
- கீதை (7-14) - மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை என்பது கடப்பதற்கு அரியது.
- மாண்டுக்ய உபநிஷத் (2-21) - அநாதி மாயாயா ஸுப்த: யதாஜீவ: ப்ரபத்யதே - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடரும் மாயை மூலம் உறங்கும் ஜீவன் எப்போது விழிக்கிறானோ.
- விஷ்ணுபுராணம் (2-12-39) - ஜ்ஞாந ஸ்வரூபோ பகவாந்யத: அஸௌ அசேஷ மூர்த்தி: நது வஸ்து பூத: தத: சைலாப்திதராதி பேதாந் ஜாநீஹி விஜ்ஞாந விஜ்ஞும்பிதாநி - பகவான் ஞானமயமாக உள்ளதால் அவன் ப்ரபஞ்ச மூர்த்தியாகவே உள்ளான். இப்படிக் கொண்டால் ப்ரபஞ்சத்தில் பல்வேறு வேறுபாடுகள் எப்படிக்கூற இயலும்? கூறுவோம். இங்கு ஏற்பட்டுள்ள மலை, ஸமுத்திரம், பூமி முதலான பேதங்கள் அனைத்தும் மாயை காரணமாக உண்டானவை என்று அறிவாயாக.
- விஷ்ணுபுராணம் (2-12-40) - யதாது சுத்தம் நிஜரூபி ஸர்வகர்ம சூயே ஜ்ஞாநம் அபாஸ்த தோஷம் ததாஹி ஸங்கல்பதரோ: பலாநி பவந்தி நோ வஸ்துஷி வஸ்துபேதா: - எப்போது அவித்யை தொடர்பு என்பது இல்லாமல், வேறுபாடுகள் தென்படாமல், இவை உண்டாவதற்குக் காரணமான கர்மங்கள் அழிந்து, ராகம் உள்ளிட்ட தோஷங்கள் மறைந்து ஞானம் மட்டுமே நிற்கிறதோ அப்போது மட்டுமே அவித்யை என்னும் மரத்தின் பழங்களாக உள்ள வேறுபாடுகள் என்பவை பொருள்களில் ஏற்படுவதில்லை.

- விஷ்ணுபுராணம் (2-12-43) - தஸ்மாத் ந விஜ்ஞாநம் ருதே அஸ்தி கிஞ்சித் க்வசித் கதாசித் த்விஜ வஸ்து ஜாதம் விஜ்ஞாநம் ஏவம் நிஜகர்மபேத விபிந்ந சித்தை: பஹுதா அப்யுபேதம் - அந்தணரே! ஞானமயமான ப்ரஹ்மம் தவிர்ந்த எந்தவொரு வஸ்துவும் எந்த இடத்திலும், எந்தக் காலத்திலும் இருந்தது கிடையாது. இத்தகைய ஞானஸ்வரூபம் மட்டுமே கர்ம வேறுபாடுகள் காரணமாக பலவகையாக உள்ள புத்திபேதங்களால் நிரப்பப்பட்டவர்கள் மூலம் பலவாகக் கூறப்பட்டது.
- விஷ்ணுபுராணம் (2-12-44) - ஜ்ஞாநம் விசுத்தம் விமலம் விசோகம் அசேஷலோபாதி நிரஸ்த ஸங்கம் ஏகம் ஸதைகம் பரம: பரேச: ஸ வாஸுதேவோ ந யதோ அந்யதஸ்தி - தூய்மையான ஸ்வரூபம் கொண்டும், தோஷம் இல்லாமலும், சோகம் இல்லாமலும், லோபம் போன்ற பலவிதமான மனக் களங்கங்களின் தொடர்பு இல்லாமலும், ஒன்றாகவும், பிறப்பு வளர்தல் போன்ற மாற்றங்கள் இல்லாமலும் உள்ள ப்ரஹ்மம் தனக்கு மேல் ஏதும் இல்லாதது, மிகவும் உயர்ந்த ஈச்வரனான அந்த வாஸுதேவனை விட மற்றொரு வஸ்து ஏதும் இல்லை.
- விஷ்ணுபுராணம் (2-12-45) - ஸத்பாவ ஏவம் பவத: மயா உக்த: ஜ்ஞாநம் யதா ஸத்யம் அஸத்யம் அந்யத் ஏதத்து யத் ஸம்வ்யவஹார பூதம் தத்ராபிசோக்தம் புவநாச்ரிதம் தே - எப்படி ஞானம் மட்டுமே ஸத்யமாக உள்ளதோ, மற்ற அனைத்தும் அஸத்யமாக உள்ளதோ அப்படியே ஸத்பாவமும் என்னால் உனக்குக் கூறப்பட்டது. ஞானமயமாக மட்டுமே உள்ளதால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் இந்த உலகை நெருங்கி வந்து தேவர்கள் உள்ளிட்ட பேதங்களாக உள்ளதன் காரணம் அவித்யையே என்பதும் உனக்கு உரைக்கப்பட்டது.

எந்தவிதமான குணங்களும் அற்றதும், சிந்மாத்ரமாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்துடனான ஆத்ம ஐக்கியத்தைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்பட்டவுடன் அவித்யை மறைகிறது என்பதைக் கீழே உள்ள பல வரிகள் கூறுகின்றன:

- ந புந: ம்ருத்யவே ததேகம் பச்யதி - யார் ப்ரஹ்மத்தை காண்கிறானோ அவன் அவித்யை என்பதை அடைவதில்லை.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ந பச்யோ ம்ருத்யும் பச்யதி - ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டவன் ம்ருத்யு எனப்படும் அவித்யையை அடைவதில்லை.

- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-7-1) - யதா ஹி ஏவ ஏஷ எதஸ்மிந் அத்ருச்யே அநாத்மயே அநிருக்தே அநிலயநே அபயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே அத ஸ: அபயம் கதோ பவதி - ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண இயலாததும், சரீரம் அற்றதும், இதன் ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது என்று கூற இயலாததும், வேறு ஆதாரம் அவசியம் அற்றதும் ஆகிய இந்த ப்ரஹ்மத்திடம் எப்போது ஒருவன் நிலையாக நிற்கிறானோ அப்போது அவன் பயம் நீங்கப்பெறுகிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (2-2-8) - பித்யதே ஹ்ருதய க்ரந்தி: சித்யந்தே ஸர்வஸம்சயா: சஷீயந்தே ச அஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே - அனைத்திலும் உயர்ந்த வஸ்துவாகிய ப்ரஹ்மத்தைக் கண்ட பின்னர் இதயத்தில் உள்ள முடிச்சுக்களாகிய அவித்யை என்பது அவிழ்க்கப்படுகிறது, அனைத்து சந்தேகங்களும் விலகுகின்றன, அனைத்து கர்மங்களும் அழிகின்றன.
- முண்டக உபநிஷத் (3-2-9) - ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-8) - தமேவ விதித்வா அதி ம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே - அவித்யை விலகாதவரை மோக்ஷம் கிட்டாது, மோக்ஷ பாதை வேறு ஏதும் இல்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 82)

ஜீவனை விரஜை நதியின் அக்கரையில் வைத்து, திவ்ய சரீரம்
அளித்தல்

மூலம் -

லோகம் வைகுண்ட நாமாநம் திவ்யம் ஷட்குண்ய ஸம்யுதம்
அவைஷ்ணவாநாமப்ராண்யம் குணத்ரய விவர்ஜிதம்
நித்யஸித்தை: ஸமாகீர்ணம் தந்மயை: பாஞ்சகாலிகை:
ஸபா ப்ராஸாத ஸம்யுக்தம் வநைச்சோபவநை: சுபம்
வாபீ கூப தடாகைச்ச வ்ருசஷ ஷண்டைச்ச மண்டிதம்
அப்ராக்ருதம் ஸுரைர்வந்த்யமயுதார்க்கஸமப்ரபம்
ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்த்வராசிம் தம் கதா த்ரக்ஷ்யாமி சக்ஷுஷா

என்று நெடுங்காலம் காண ஆசைப்பட்டதொரு தேசவிசேஷத்திலே சென்றவாறே
கர்மபலம் விசேஷ போகார்த்தமாகவன்றிக்கே வித்யதையாலே ஸ்தாபிதமாய்
கதிமாத்ரார்த்தம் அநுவ்ருத்தமான ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை ஆறுகடக்கைக்குப் பற்றின
தெப்பம் போகவிடுமாப்போலே போகவிடுவித்து, விரஜைக்கு அக்கரைப்படுத்தி,
அப்ராக்ருத சரீரத்தைக் கொடுத்து,

விளக்கம் - ஜிதந்தே ச்லோகம் (2-18 தொடங்கி 2-20 முடிய) - லோகம் வைகுண்ட
நாமாநம் திவ்யம் ஷட்குண்ய ஸம்யுதம் அவைஷ்ணவாநாமப்ராண்யம் குணத்ரய
விவர்ஜிதம் நித்யஸித்தை: ஸமாகீர்ணம் தந்மயை: பாஞ்சகாலிகை: ஸபா ப்ராஸாத
ஸம்யுக்தம் வநைச்சோபவநை: சுபம் வாபீ கூப தடாகைச்ச வ்ருசஷ ஷண்டைச்ச
மண்டிதம் அப்ராக்ருதம் ஸுரைர்வந்த்யமயுதார்க்கஸமப்ரபம் ப்ரக்ருஷ்ட
ஸத்த்வராசிம் தம் கதா த்ரக்ஷ்யாமி சக்ஷுஷா - ஸ்ரீவைகுண்டமானது தானாகவே
ஒளிரக்கூடிய தன்மை கொண்டது; ஆறு குணங்கள் வெளிப்படும் இடம்;
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அல்லாதவர்களால் செல்ல இயலாத இடம்; ஸத்வம் போன்ற

மூன்று குணங்கள் இல்லாத இடம்; நித்யஸூரிகளால் ஐந்து காலங்களிலும் கைங்கர்யங்கள் செய்யப்படும் இடம்; முக்தர்களால் நிரம்பியுள்ள இடம்; ஸபை, மாளிகைகள், அழகான நந்தவனங்கள், கிணறுகள், குளங்கள், சோலைகள் ஆகியவைகளால் நிரம்பியுள்ள இடம்; ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு இல்லாத இடம்; தேவர்களால் போற்றத்தக்க இடம்; பல ஆயிரக்கணக்கான சூரியன்களின் பிரகாசம் கொண்ட இடம்; சுத்தஸத்வமயமான இடம்; அப்படிப்பட்ட உலகத்தை எனது கண்களால் எப்போது காண்பேன் - என்று ஏங்கியபடி இருந்த இடத்திற்கு ஜீவன் செல்கிறான். அப்போது கர்மபலனை அனுபவிப்பதற்காக அல்லாமல், ஸ்ரீவைகுண்டம் வருவதற்காக மட்டுமே உண்டான ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை அவன் கைவிடுகிறான். ஆறு ஒன்றைக் கடக்க உதவிய படகை அக்கரைக்குச் சென்றவுடன் கைவிடுவது போன்று, விரஜை நதிக்கு அக்கரை சென்றவுடன் ஜீவனுடைய ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை விலக்கி, ப்ரக்ருதி தொடர்பற்ற திவ்யமான சரீரத்தை எம்பெருமான் அளிக்கிறான்.

விரஜை நதியிலிருந்து திருமாமணி மண்டபம் செல்லுதல்

மூலம் - ஐரமதீயமென்கிற ஸரஸ்ஸினளவும் சேர்த்து, ஸோமஸவநமென்கிற அச்வத்தத்தைக் கிட்டுவித்து, மாலா அஞ்ஜந சூர்ண வாஸ: பண ஹஸ்தைகளான ஐந்நூறு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுங்களையிட்டு எதிர்கொள்வித்து, ப்ரஹ்மாலங்காரத்தாலே அலங்கரிப்பித்து, ப்ரஹ்மகந்தரஸ தேஜஸ்ஸுக்களை ப்ரவேசிப்பித்து, "குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கென்று முடியுடை வானவர் முறை முறை எதிர்கொள்ளக் கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகு" வித்து, இந்த்ர ப்ரஜாபதிகளென்று பேருடையை த்வாரகோபரைக் கிட்டுவித்து, "வைகுந்தம் புகதலும்" என்று தொடங்கி மேல், மூன்று பாட்டிலும் சொல்லுகிறபடியே அப்ராக்ருதங்களான ராஜோபசாரங்களைப் பண்ணுவித்து, ஆனந்தமயமான மண்டபரத்தத்தில் அழகோலக்கத்திலே புகவிட்டு,

விளக்கம் - அதன் பின்னர் அந்த ஜீவனை ஐரமதீயம் என்னும் ஏரியில் சேர்க்கிறான். பின்னர் ஸோமஸவநம் என்னும் மரத்தை அடையும்படிச் செய்கிறான். அதன் பின்னர் ஐந்நூறு அப்ஸரஸ் பெண்கள் தங்கள் கைகளில் மாலைகள், சந்தனம், நறுமணப் பொடிகள், வாஸனை திரவியங்கள் மற்றும் ஆபரணங்களை வைத்தபடி அந்த ஜீவனை வரவேற்கின்றனர். அவர்களால் அந்த ஜீவன் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்றபடி அலங்கரிக்கப்படுகிறான். மேலும் அந்த ஜீவனிடம் ப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய நறுமணங்களும், சுவைகளும், தேஜஸ்ஸும் சேர்க்கப்படுகின்றன. பின்னர் திருவாய்மொழி (10-9-8) - குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கென்று முடியுடை வானவர் முறை முறை எதிர்கொள்ளக் கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளால் எதிர்கொண்டு அழைக்கப்பட்டு, கொடிகளால்

அலங்கரிக்கப்பட்ட நீண்ட மதில்கள் கொண்ட கோபுரத்தினுள் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான். அங்கு அந்த ஜீவன் இந்தரன் மற்றும் ப்ரஜாபதி போன்ற வாயிற்காப்பவர்களால், திருவாய்மொழி (10-9-9) - வைகுந்தம் புகுதலும் - என்று தொடங்கி அடுத்து உள்ள மூன்று பாசுரங்களில் கூறப்படுவது போன்று, திவ்யமான அரசு மரியாதைகள் அளிக்கப்படுகிறான். பின்னர், இரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்ட ஆனந்தமே வடிவான திருமாமணி மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான்.

பரமபதம் செல்லும் ஜீவன் அங்கு அடைகின்ற பேறுகள்

மூலம் -

அநயாஹம் வசீபூத: காலமேதந்ந புத்வவாந்
உச்ச மத்யம நீசாந்தாம் தாமஹம் கதமாவஸே
அபேத்யாஹமிமாம் ஹித்வா ஸம்ச்யயிஷ்யே நிராமயம்
அநேந ஸாம்யம் யாஸ்யாமி நாநயாஹமசேதஸா
க்ஷமம் மம ஸஹாநேந ஹி ஏகத்வம் நாநயா ஸஹ

க்ரீடந்தம் ரமயா ஸார்தம் லீலாபூமிஷு கேசவம்
மேகச்யாமம் விசாலாக்ஷம் கதா த்ரக்ஷ்யாமி சக்ஷுஷா

மேகச்யாமம் மஹாபாஹும் ஸ்திரஸத்த்வம் த்ருட்வரதம்
கதா த்ரக்ஷ்யாமஹே ராமம் ஜகத: சோகநாசநம்
த்ருஷ்ட ஏவ ஹி ந: சோகமபநேஷ்யதி ராகவ:
தம: ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஸமுத்யந்நிவ பாஸ்கர:

இத்யாதிகளின் கட்டளையிலே இவன் மனோரதித்தபடியே இழந்த இழுவெல்லாந் தீர நிரதிசய போக்யனான தன்னைக் காட்டித் “தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்க்” கொண்டு தன்னோடு ஸமாநபோகத்வலக்ஷணமான ஸாயுஜ்யத்தாலே இவனுக்கு ஸஜாதீயரான “அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிரு” த்தி, இப்படி ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திபூர்வகமாகவும் தேசகாலாவஸ்தா ஸங்கோசமில்லாதபடியாகவும் தன் மனோரதித்துக்கு அநுரூபமாக இவன் மனோரதித்த கைங்கர்யங்களை எல்லாம் யாவதாத்மபாவிதாகக் கொண்டருளி, ஸவயஸ இவ யே நித்ய நிர்தோஷ கந்தா: என்கிறபடியே தனக்கு அந்யோந்யம் ஒரு வயஸ்ஸில் தோழன்மாரைப் போலே இருக்கிற நித்யஸூரிகளோடு இன்று வந்த இவனோடு வாசியறப் புறையறப் பரிமாறி, ஸ்தோத்ரத்திலும் ஸ்ரீவைகுண்ட

கத்யத்திலும் அருளிச் செய்த மனோரதத்தின்படியே ஐகாந்திக ஆத்யந்திக நித்ய கிங்கரனான இவனுக்கப்பாலே தான் நிரதிசய ஆனந்தனாயிருக்கும்.

விளக்கம் - கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (312-30, 38, 39) - அநயாஹம் வசீபூத: காலமேதந்ந புத்வவாந் உச்ச மத்யம நீசாந்தாம் தாமஹம் கதமாவஸே, அபேத்யாஹமிமாம் ஹித்வா ஸம்சர்யிஷ்யே நிராமயம் அநேந ஸாம்யம் யாஸ்யாமி நாநயாஹமசேதஸா, சஷமம் மம ஸஹாநேந ஹி ஏகத்வம் நாநயா ஸஹ - இந்த ப்ரக்ருதியில் கட்டுப்பட்டு, அதன் பிடியில் நான் வீணாக எத்தனை கால போக்கினேன் என்று அறியவில்லை. உயர்ந்த தேவர்களின் சரீரம், நடுவில் உள்ள மனித சரீரம், தாழ்ந்த விலங்குகளின் சரீரம் போன்றவற்றைக் கொண்ட இந்த ப்ரக்ருதியில் நான் எவ்விதம் தொடர்ந்து வலிப்பது? இங்கிருந்து விலகி துன்பங்களில் தொடர்பில்லாமல் உள்ள எம்பெருமானை அடையப் போகிறேன். எம்பெருமானுடன் கலந்த பின்னர், ப்ரக்ருதியிடம் சேரமாட்டேன். அவனுடன் உள்ளதே எனக்கு ஏற்றதாகும்.
- ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (4-21) - க்ரீடந்தம் ரமயா ஸார்தம் லீலாபூமிஷு கேசவம் மேகச்யாமம் விசாலாஷும் கதா த்ரசஷ்யாமி சசஷுஷா - விளையாடி மகிழ ஏற்றதான இடங்களில் பிராட்டியுடன் விளையாடியபடி உள்ளவனும், கறுத்த மேகம் போன்ற நிறம் கொண்டவனும், விசாலமான அழகான திருக்கண்களை உடையவனும் ஆகிய எம்பெருமானை நான் எப்போது பார்ப்பேன்?
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (83 - 8, 9) - மேகச்யாமம் மஹாபாஹும் ஸ்திரஸத்த்வம் த்ருடவ்ரதம் கதா த்ரசஷ்யாமஹே ராமம் ஜகத: சோகநாசநம், த்ருஷ்ட ஏவ ஹி ந: சோகமபநேஷ்யதி ராகவ: தம: ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஸமுத்யந்நிவ பாஸ்கர: - மேகம் போன்ற நீல நிறம் கொண்டவனாக, நீண்ட திருக்கரங்களை உடையவனாக, நிலையான ஸத்வகுணம் கொண்டவனாக, மாறாத ஸங்கல்பம் கொண்டவனாக, இந்த உலகின் துயரங்களை நீக்குபவனாக உள்ள இராமனை நாம் எப்போது காண்போம்? இந்த உலகின் இருள் முழுவதையும் சூரியன் விலக்குவது போன்று, நாம் இராமனைப் பார்த்த உடனேயே நமது துயரங்களை அவன் விலக்குவான்.

மேலே உள்ள வரிகளின்படி, அந்த ஜீவன் விரும்பினபடியே, அவன் இத்தனை காலம் இழந்திருந்தவை கிடும்படியாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கிறான். திருவாய்மொழி (3-7-7) - தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ் - கூறுவது போன்று அந்த ஜீவனைத் தனது திருவடிகளில் கொண்டு, தனக்கு ஒத்தபடியான இன்பங்களை அந்த ஜீவனுக்கு அளித்து, தனது கைங்கர்யத்தில் எப்போது ஈடுபட்டபடி உள்ள நித்யஸூரிகளின் நடுவே அந்த ஜீவனை நிறுத்துகிறான். அந்த ஜீவன் தன்னை அடைய உள்ள தடைகள் அனைத்தையும் நீக்கி, அந்த ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியும் தனக்கு ஏற்றபடியும் அந்த ஜீவன் விரும்பினபடியும் உள்ள கைங்கர்யங்களை அவனுக்கு அளிக்கிறான். அவன் செய்கின்ற கைங்கர்யங்களானவை கால, தேச, சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாறாதபடி அமைத்துக் கொடுக்கிறான். அந்த ஜீவன் உள்ளவரை கைங்கர்யங்களும் நிலைக்கும்படிச் செய்கிறான். அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் எவ்விதம் தோஷங்கள் அற்றவர்களாக, எம்பெருமானுடன் சமமான வயது கொண்ட நண்பர்கள் போன்று பழகுவார்களோ அது போன்று, அங்கு வந்த ஜீவனை எம்பெருமான் கட்டித் தழுவி, அவர்களுக்கும் இவனுக்கும் எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வும் இல்லை என்னும்படியாக பேதமின்றி நடத்துகிறான். மேலும் ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் கூறியபடியும், எம்பெருமானார் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் அருளிச்செய்தபடியும் (நான் எப்போது பரமபதம் அடைந்து, எம்பெருமானைக் கண்டு, கைங்கர்யம் செய்வேன்), அந்த ஜீவன் தான் விரும்பியபடி உன்னதமான உயர்ந்த இடத்தை அடைந்தது குறித்து ஆனந்தம் அடைவது கண்டு, எம்பெருமான் மிகுந்த ஆனந்தம் அடைகிறான்.

நிர்யாணாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 38)

93. ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்ய
ப்ராவண்ய மடியாகவிநே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

அவதாரிகை - இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்தோபாய
ப்ரதிபந்தகமாகாதென்னுமிடம் சொல்லி, அவை தனக்கு ஸித்தோபாய ஸாம்யத்தை
விவசுஷித்தருளிச் செய்கிறார்மேல் (ஸாத்ய ஸமாநம்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக மடலெடுத்தல் போன்ற செயல்கள், ஸித்தோபாயமான
எம்பெருமான் நமக்காகச் செய்ய உள்ளவற்றைத் தடுக்காது என்று கூறி,
அவற்றுக்குள்ள ஸித்தோபாய ஒற்றுமையைக் கூற எண்ணியவராய், இந்தச்
சூர்ணையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸாத்ய வஸ்துவே ஸாதநமாகையாலே ஸாத்யத்துக்கு
ஸமாநமென்றும், பல விளம்பத்தை ஸஹியாதே சீக்ரமாக கார்யம் செய்து
கொடுக்குமென்றுமிநே இதர ஸாதநங்களிற் காட்டில் ஸித்தஸாதநத்துக்கேற்றம்;
ஸாத்யத்தில் ப்ராவண்யமடியாகவிநே இந்த ஸாதகபரிக்ரஹந்தன்னிலிழிகிறது;
அவை இரண்டுமவற்றுக்கு முண்டென்று கருத்து. எங்ஙனையென்னில்;
மடலெடுக்கை முதலான, ப்ரவ்ருத்திகள் சேஷிக்கதிசய கரங்களாகையாலே
கைங்கர்யரூப ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநங்களாயிருக்கையாலும், மடலூருதல் நோன்பு
நோற்குதல் செய்வனென்று துணிந்தபோதே ஸர்வேச்வரன் த்வரித்துக் கொண்டு
வந்து இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிக் கொடுக்கையாலே பல
விளம்பாஸஹங்களாயிருக்கையாலும், ஸித்த ஸாதநம் போலே இதர
ஸாதநங்களிற் காட்டிலேற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்யப்ராவண்யமடியாக
இவற்றிலிழிகிற வாகாரமு மொத்திருக்கையாலே இத்தால் - ஸித்தோபாயத்தை
யொழியவு மிதுதானே கார்யம் செய்யவற்றாகையாலே தத் ப்ரதிபந்தகமென்னும்
தூஷணமில்லையென்று கருத்து. அன்றிக்கே (உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது)
என்றத்தை யின்னமும் முகபேதத்தாலே யுபபாதிக்கிறார் (ஸாத்ய) இத்யாதி வாக்ய

தவயத்தாலே, அதாவது - பால் மருந்தாமாப்போலே ஸாத்ய வஸ்து தானே ஸாதநமகையாலே ஸாரஸ்யத்தில் ஸாத்யத்தோடொத்திருக்கு மென்றும், ஸாத்யத்தை ப்ராபிக்கு மளவில் காலவிளம்பத்தைப் பொறாது கடுக ப்ராபித்துவிடுமென்றும்ன்றே ஸாதநாந்தரத்திற் காட்டில் ஸித்த ஸாதநத்துக்கேற்றம்; இப்போதிது சொல்லுகிறது, இவ்வாகார தவயமும் ஸாத்ய ப்ராவண்ய ஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகையாலே, தானடியாக விளைந்து சூஷண காலவிளம்பம் பொறாமல் துடிக்கும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்ய ப்ராவண்யமடியாகவிநே மடலெடுக்கை முதலான விஸ்ஸாதநத்தி லிழிகிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏவம் பூத ப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணாஞ்சுழலையிட்டுச் செய்கிற விப்ப்ரவ்ருத்திகள் உபாயம் மேல்விழுந்து கார்யஞ்செய்கைக்குடலாமித்தனை யல்லாது தத்ப்ரதிபந்தகமாகாதென்று கருத்து.

விளக்கம் - மற்ற அனைத்து உபாயங்களையும் விட எம்பெருமாள் என்னும் உபாயத்திற்கு ஏற்றம் என்னவென்றால் - எம்பெருமாள் என்னும் ஸாத்ய வஸ்துவே அவனை உடைய உதவும் ஸாதனமான ஸித்தோபாயமாகவும் உள்ளான். எனவே அந்த ஸாதனம் அவனுக்கு ஒத்ததாக உள்ளது என்பதும், பலனாகிய தன்னைப் பெறுவதில் காலதாமதம் ஏற்படுவதை அவன் பொறுத்துக் கொள்வதில்லை, எனவே விரைவாகத் தன்னை அடையும்படிச் செய்கிறான் என்பதும் - ஆகும். இப்படிப்பட்ட ஸாத்ய வஸ்துவான எம்பெருமாள் மீது கொண்ட அன்பு காரணமாக அல்லவோ ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானையே ஸாதனமாகக் கொள்கின்றனர். ஆகவே காலதாமதம் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை, அன்பின் காரணமாகவே ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றுதல் என்று இரண்டும் மடல் எடுத்தல் போன்ற செயல்களுக்கு அடிப்படை ஆகிறது. எப்படி? மடல் எடுத்தல் போன்ற செயல்கள் எஜமானனாகிய எம்பெருமானுக்கு மேன்மையை ஏற்படுத்தவல்லவை என்பதால் இவை கைங்கர்யம் என்னும் ஸாத்யத்தை ஒத்தவை ஆகும் (ஸாத்யம் என்பது மூன்றாகும் - எம்பெருமாள் ஸாத்யம் எனப்படுபவன், கைங்கர்யம் ஸாத்யம் எனப்படும், கைங்கர்யம் மூலம் ஏற்படும் அன்பும் ஸாத்யம் எனப்படும்). மேலும் அவர்கள் மடல் எடுத்தல், நோன்பு நோற்றல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபட எண்ணிய உடனேயே, ஸர்வேச்வரன் விரைவாக ஓடிவந்து இவர்களின் காலில் விழும்படிச் செய்யவல்லவை என்பதால் பலனைப் பெறுவதில் உள்ள தாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாத தன்மை இவைகளுக்கு உண்டு. மற்ற அனைத்தும் உபாயங்களையும் விட, ஸித்தோபாயமான எம்பெருமாள் என்னும் உபாயத்திற்கு ஏற்றம் உள்ளது போன்று, இவைகளுக்கு ஏற்றம் உண்டு. எம்பெருமாள் மீது கொண்ட அன்பு மட்டுமே காரணமாக இவர்கள் இதில் ஈடுபடுகின்றனர் போன்ற பல காரணங்கள் கூறலாம். ஆகவே ஸித்தோபாயம் அல்லாமல் இவை தாங்களாகவே காரியம் செய்யவல்லவை என்பதால், இவை எம்பெருமானின் செய்கைகளுக்குத் தடை ஆகாது என்று அறிக. இந்தச் சூர்ணைக்கு வேறு பொருளும் கூறலாம். கடந்த சூர்ணையில் “உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது” என்று கூறியதற்கு மேலும் காரணம் கூறி

இந்தச் சூர்ணையில் விளக்குகிறார் எனலாம். பால் என்பது உணவாகவும் மருந்தாகவும் உள்ளது போன்று, உபேயமாக உள்ள எம்பெருமான் தானே உபாயமாகவும் உள்ளான். ஆகவே தன்னை அடைவிப்பதற்கான காலதாமதத்தைத் தானே பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், விரைவாகப் பலனை அளிப்பதால், மற்ற உபாயங்களான பக்தி போன்றவற்றைக் காட்டிலும் ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானுக்கு ஏற்றமே உள்ளது. இதனை இங்கு ஏன் கூற வேண்டும் என்றால், ஸாத்யவஸ்து மீது அன்பு உண்டாவதற்கு இந்த இரு தன்மைகளுமே காரணம் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். ஆகவே ஸர்வேச்வரன் அடியாக ஏற்பட்டு, ஒரு நொடிப்பொழுது கூட அவனை அடையும் காலத்தில் தாமதம் ஏற்படுவதைப் பொறுக்க இயலாமல் துடித்தபடி, அந்த ஸாத்யவஸ்து மீது உண்டான அன்பு காரணமாக அல்லவோ மடல் எடுத்தல் போன்றவற்றில் ஈடுபடுகின்றனர்? எனவே அன்பு மேலிடுவதன் காரணமாகச் செய்கின்ற இந்தச் செய்கைகள், ஸர்வேச்வரன் பதிலுக்கு ஓடி வந்து மேலே விழுந்து செய்கின்ற செயல்களுக்குக் காரணமாக இருக்குமே அல்லாமல், அவனது செயல்களுக்குத் தடையாக இருக்காது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆக (இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவு வர, பிள்ளை திருநறையூரையைப் ப்ரவ்ருத்தி வ்யாஜத்தாலே, பகவத் ப்ரபந்நனா யிருந்தனேயாகிலும் உபேயபரனானவனுக்கு தத் விஷயப்ராவண்யத்தாலே வரும் ஸ்வதேஹ த்யாகம் துஸ்த்யஜம், உபாய புத்த்யாவநுஷ்டித மல்லாமையாலே அதுதானுபாய கோடியிலந்வயியாது, வஸ்துகத்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேம பரவசர்க்கு தோஷாயவன்று. புத்தி பூர்வகமாக வந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும் படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக் கண்டவர்கள் பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாந மூலமேயாகிலும் ப்ரேம கார்யமான வஜ்ஞாந்தாலே வந்தவையாகையால் அதிச்லாக்யாங்கள், ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது; அவ்வளவன்றிக்கே அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்றோ விவற்றின் பெருமையென்று சொல்லுகையாலே உபேயாதிகாரத்தில் (தன்னைப் பேணாமை) என்று சொன்னவிது அநந்ய ஸாதநத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னு மதிசங்கா பரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் - ஆகவே சூர்ணை-86 முதல் இந்தச் சூர்ணை முடிய, பிள்ளை திருநறையூர் அரையரின் செயலானது கூறப்பட்டு, அந்தச் செய்கை ஏற்புடையதா என்ற ஐயத்திற்கான விடை அளிக்கப்பட்டது. இதனைக் கீழே காண்க:

- பகவத் ப்ரபந்நனாக உள்ளபோதிலும் அந்த உபேயமான எம்பெருமான் மீது கொண்ட அன்பு காரணமாகத் தனது சரீரம் துறத்தால் என்பதை விட இயலாது.

- அப்படி சரீரம் துறத்தல் என்னும் செயலானது உபாய புத்தியுடன் செய்யப்படவில்லை என்பதால், எம்பெருமான் அல்லாமல் மற்றொரு உபாயம் கைக்கொண்டான் என்ற தோஷம் ஏற்படாது.
- அந்தச் செயலின் தன்மை காரணமாக அதனை உபாயமாக என்று சிலர் எண்ணினாலும், அன்பின் வசப்பட்டிருக்கும் அவனைப் பொறுத்தவரை அது தோஷம் அல்ல.
- மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்டவர்களின் பார்வையில் இது போன்று சரீரம் விடுதல் முதலான செயல்களை உணர்ந்தே செய்தனர் என்று தோன்றினாலும் தோஷம் ஏற்படாது.
- இது போன்ற செயல்கள் அறிவில்லாத தன்மையின் விளைவாக ஏற்படுவது என்று கூறலாம். ஆனாலும் மிகுந்த பக்தி காரணமாக அந்த அறிவின்மை ஏற்படுவதால், இந்தச் செயல்கள் போற்றப்பட வேண்டியவையே ஆகும்.
- இது போன்ற செயல்கள் ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் நமக்காகச் செய்யும் செய்கைகளுக்குத் தடை ஏற்படுத்தாது.
- இது போன்று செயல்கள் ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானின் செயல்களை ஒத்திருப்பவை என்னும்படி மேன்மை பெற்றவை ஆகும்.

இப்படியாக உபாய அதிகாரத்தில் “தன்னைப் பேணாமை” என்று கூறப்பட்ட இது, மற்ற உபாயங்களின் வரிசையில் சேர்ந்துவிடுமோ என்ற சந்தேகம் விலக்கப்பட்டது.

94. இவனுக்குப் பிறக்குமாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதமான ப்ராவண்யம் விஷய வைலசஷண்யாதீநமத்தனையன்றோ, சமதமாதி யாத்ம குணங்களன்றோ அதிகாரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன; அவை தன்னையு மிதுதானே யுண்டாக்கு மென்கிறார் மேல் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய பகவத் விஷய ஈடுபாடு என்பது எம்பெருமானின் அழகு போன்றவற்றால் ஏற்படுவது அல்லவோ? ஆனால் சமம், தமம் போன்ற ஆத்மகுணங்களால் ஒருவன் பயன் பெறுவதால் அல்லவோ மேன்மை அடைகிறான் என்று கேட்கலாம். உண்மை, ஆயினும் அத்தகைய ஆத்மகுணங்களை இத்தகைய பகவத் ஈடுபாடு அல்லவோ ஏற்படுத்தும் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “சமதம நியதாத்மா”, “அமாநித்வம்” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே - இச்சேதநனுக்குண்டாகத் தக்கவாத்மகுணங்கள்

தானனேகமுண்டிறே; இவை யெல்லாவற்றுக்கும் இந்த ப்ராவண்யம் - (ப்ரதாந ஹேதுவாகையாவது) - அநுகூல ஸஹவாஸ சாஸ்த்ராப்யா ஸாசார்யோபதேசாதிகளான ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் முக்க்ய ஹேதுவாயிருக்கை.

விளக்கம் - இவனுக்கு ஏற்படும் ஆத்மகுணங்கள் அனைத்திற்கும் மூலகாரணம் எது என்றால், பகவத் விஷய ஈடுபாடே ஆகும். இதனை "சமதம நியமாத்மா", "அமாநித்வம்" போன்ற ச்லோகங்கள் மூலம் அறியலாம். ஒருவனுக்கு ஆத்மகுணங்கள் ஏற்பட முக்கியமான காரணம் பகவத் விஷய ஈடுபாடே ஆகும்.

95. "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப", "பரமாத்மநி யோரக்த:", "கண்டு கேட்டுற்றுமோந்து".

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமானோபாதாநம் பண்ணுகிறார் (மாற்பால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயத்திற்கு ஏற்ற ப்ரமாணங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு நூற்பால் மனம் வைக்க நொய்விதாம்" என்று ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக, போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளோடேயணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸை வைக்க வெளிதாமென்றும்; "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ பரமாத்மநி" என்று பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனாய் அத்தாலே பரமாத்மேதர விஷயத்தில் விரக்தனானவனென்றும்; "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நியுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலு மைங்கருவி கண்ட விற்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்" என்று பெரியபிராட்டியாரும் தேவருமாயொரு தேசவிசேஷத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக் கண்டு அங்கே ப்ரவணனாய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் விரக்தனானே னென்றும்; பகவத் ப்ராவண்ய மிதர விஷய விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - மூன்றாம் திருவந்தாதி (14) மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு நூற்பால் மனம் வைக்க நொய்விதாம் - என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று விட்டால் தனக்கு இனியவர்களாக இருந்து வந்த பெண்களின் தோள்களைத் தழுவுதலில் உள்ள ஆசை விலகி, ப்ரமாணங்களில் மனம் செல்லும் என்பதாகும். பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ பரமாத்மநி - எம்பெருமானிடம் ஆசை வைத்து, அவன் நீங்கலாக உள்ள மற்றவற்றில் ஆசையை

விலக்கி - என்றால் என்ன? பரம்பொருளான எம்பெருமானிடம் ஆசை கொண்டுவிட்டால், அவன் நீங்கலாக உள்ள மற்ற விஷயங்களில் ஆசை நீங்கும் என்பதாகும். திருவாய்மொழி - ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுமூலு மைங்கருவி கண்ட விற்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றிற்பம் ஒழிந்தேன் - என்பது என்ன? பெரிய பிராட்டியும் ஸர்வேச்வரனும் ஒன்றாக எழுந்தருளியுள்ள அழகைக் கண்ட பின்னர் அங்கு என் அன்பு சென்றவனாக, செல்வத்திலும் கைவல்யத்திலும் அன்பு இல்லாதவனாக நின்றேன் - என்பதாகும். ஆக எம்பெருமான் மீது கொண்ட ஈடுபாடு என்பது மற்ற விஷயங்களின் மீது உண்டாகும் வெறுப்பிற்குக் காரணம் என்று காட்டப்பட்டது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 48)

1.3.5 பிணக்கற வறுவகைச் சமயமும் நெறியுள்ளி யுரைத்த

கணக்கறு நலத்தன னந்தமி லாதியம் பகவன்

வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று புறநெறி களைகட்டு

உணக்குமின் பசையற வவனுடை யுணர்வு கொண்டுணர்ந்தே.

பொருள் - வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ள ஆறு சமயங்களுக்கும் வைதீக சமயத்துடன் உள்ள பிணக்கு அறுகும்படியாக, வேதமார்க்கத்தினால் நன்கு ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த எண்ணற்ற நற்குணங்களை உடையவன்; முடிவில்லாத முதல் என்பதால் நித்யமாக உள்ளவன்; தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன்; கல்யாண ரூபமான ஞானம், சக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டவன். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமாள் கூறிய வணக்கத்தைக் கொண்டு பக்தி மார்க்கத்தில் நில்லுங்கள்; அவன் அல்லாத விஷயங்களைத் தள்ளி, அவன் விஷயமான பக்திரூப ஞானத்தைக் கைக்கொள்ளுங்கள். உலகவிஷயங்களின் மீது உள்ள வாசனை உலர்ந்து போகும்படிச் செய்யுங்கள்.

அவதாரிகை - பலகாலும் பஜியுங்கோள் என்னாநின்றீர்; பஜநோபாயமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்யீர் என்ன; இன்று நான் உபதேஸிக்க வேணுமோ? அவன்றான் ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்தாலே அவனை ஆசிரியியுங்கோள் என்றார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், “அவனை வழிபாடு செய்யுங்கள் என்று பலமுறை கூறினீர்கள். அவனை வழிபாடு செய்யும் முறையை நீங்களே அருளிச்செய்யுங்கள்”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார் அவர்களிடம், “பக்தியைப் பற்றி

இன்று நான் புதிதாக உபதேசிக்க வேண்டுமோ? அவன் தானே கீதையில் அருளிச் செய்த பக்தி மார்க்கத்தில் நின்று அவனை அண்டுங்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும்) வைதிக ஸமயத்துக்கும், பாஹ்யஷட் ஸமயங்களுக்கும் தன்னில் தான் உண்டான பிணக்கு அறும்படியாக. (நெறியுள்ளி உரைத்த) தான் சொல்லிற்றடைய வேதார்த்தமாயிருக்கச் செய்தே, தந்தாமுக்கு என்ன ஓர் அர்த்தம் போதியாதார் ஆராய்ந்து சொல்லுமாபோலே விசாரித்து அருளிச்செய்தான். அதுக்கு நினைவு என்னென்னில்; அஹ்ருதயமாகச் சொல்லிலும் நன்று சடக்கெனச் சொன்னால் “வாய்வந்தபடி சொன்னான் நிரூபியாதே” என்பர்களென்று ஆராய்ந்து சொன்னானாகச் சொன்னபடி.

விளக்கம் - (பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும்) - வைதீக ஸமயத்துக்கும், லோகாயத, ஆர்ஹத, பௌத்த, நையாயிக, வைசேஷிக, ஸாங்க்ய, பாசுபதம் என்னும் ஆறு மதங்களுக்கும் உண்டாகின்ற பிணக்கு அறும்படியாக. (நெறியுள்ளி உரைத்த) - தான் கூறிய அனைத்தும் வேதத்தின் பொருளாக இருந்தாலும், பொருளின் உண்மை தன்மை தெளியாமல் இருந்த ஒருவன் அவற்றை ஆராய்ந்து சொல்லுவது போன்று, விசாரித்து அருளிச்செய்தான். இப்படி ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், மனத்தோடு படாமல் கூறினாலும் நன்மை அளிக்கவல்லதாக இருந்தாலும் மக்கள் மீது கொண்ட அன்பின் காரணத்தால் சட்டென்று கூறினால், “இவன் நிரூபிக்காமல் வாய்க்கு வந்தபடி கூறினான்”, என்பார்கள் என்பதால் “ஆராய்ந்து கூறினான்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (கணக்கறு நலத்தனன்) எல்லையில்லாத குணத்தையுடையவென்னுதல்; எல்லையில்லாத ஸ்நேஹத்தையுடையவென்னுதல்; ஆர் இரக்கச் செய்தான்? தன் வாத்ஸல்யத்தாலே அருளிச்செய்தானித்தனையிறே. வாத்ஸல்யத்தாலே சொல்லிற்று எல்லாம் அர்த்தமாமித்தனையோ என்னில், (அந்தமில்லாதி) ஆப்ததமன். எல்லார்க்கும் உத்பத்தி விநாஸங்களாலேயிறே ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறப்பது; இவனுக்கு அவை இல்லாமையாலே அகர்மவச்யன் என்கிறது.

விளக்கம் - (கணக்கறு நலத்தனன்) - எல்லை இல்லாத குணங்களை உடையவன். எல்லை இல்லாத ஸ்நேகத்தை உடையவன். யாராவது கேட்டா ஸ்ரீகீதையை அருளிச்செய்தான்? தன்னுடைய வாத்ஸல்யம் காரணமாக அல்லவோ அருளிச்செய்தான்? வாத்ஸல்யம் காரணமாக அருளிச்செய்தான் என்பதால் மட்டுமே, அவன் கூறிய அனைத்தும் உண்மையாகிவிடுமோ என்றால், (அந்தமில்) - அவன் நம்பத்தகுந்தவர்களில் மிகவும் உயந்தவன். அனைவருக்கும் பிறப்பு, இறப்புகளால் அல்லவோ ஞானக்குறைவு ஏற்படுகிறது? இவனுக்கு அவை இல்லாத காரணத்தால் “கர்ம வசப்படாதவன்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (அம்பகவன்) ஜ்ஞாநாதிகளால் அல்பம் உத்கர்ஷமுயுடையவன் பக்கலிலே பகவச்சப்தம் வர்த்தியாநின்றதிநே. "அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:". பகவச்சப்தம் முக்யமாக வசிப்பது இவன் பக்கலிலே; அல்லாதார் பக்கல் ஒளபசாரிகம். (அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று) "நமஸ்யந்தச்ச மாம் பக்த்யா" என்று பக்தி சரீரத்திலே நின்று அருளிச்செய்தானிநே. அங்கநாபரிஷ்வங்கம் போலே போகரூபமாயிநே இதுதானிருப்பது. (வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று) வணக்கத்தையுடைய பக்திமார்க்கமாகிற வழியிலே நின்று. பக்தி சரீரத்திலே "மாம் நமஸ்குரு" என்கையாலே "வணக்குடை" என்கிறது. தபச்சப்தத்தாலே பக்தியைச் சொல்லிற்று, பக்தி ஜ்ஞாந விசேஷமாகையாலே. "யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" என்கிற ந்யாயத்தாலே என்னுதல்; இவனுடைய ப்ரேமமாத்ரத்தையே குவாலாக நினைத்திருக்கும் பகவதபி ப்ராயத்தாலேயாதல். (புறநெறிகளை கட்டு) புறநெறியாகிற களையைக் கடிந்து - பறித்து. கட்டல் - களைதல். பக்தி விஷயமானபோது, பலாந்தரத்திலே போம் விலக்கடிகளைத் தள்ளி என்றாகிறது; ப்ரபத்தி விஷயமானபோது, இதர ஸாதநங்களைத் தள்ளி என்றாகிறது.

விளக்கம் - (அம்பகவன்) - "பகவான்" என்றால் போதாதோ, அம்பகவான் என்று கூறவேண்டுமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். "பகவான்" என்னும் பதம் ஞானம் முதலானவை மூலம் அற்பமான மேன்மை பெற்ற மனிதர்களையும் குறிப்பதைக் காணலாம். ஆனால் பகவான் என்னும் பதம் முக்கியமாக இருப்பது இவன் பக்கம் மட்டுமே. மற்றவர்களுக்கு அந்தப் பதம் வெறும் புகழ்ச்சிக்காக மட்டுமே கூறப்படுகிறது. வ்யாக்யானத்தில் உள்ள "அல்லாதார்பக்கல்" என்பது நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களைக் குறிக்கும். கீதையில் (9-14) - நமஸ்யந்தச்ச மாம் பக்த்யா - பக்தியால் என்னை வழிபடுகிறார்கள் - என்று பக்தியை பற்றிக் கூறும்போது அருளிச்செய்தான் அல்லவோ? காதலியுடன் இன்பமாக இருப்பது போன்று இது இன்பமாக இருக்கும் அல்லவோ? (வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று) - வணக்கத்தை உடைய பக்தி மார்க்கத்தில் நின்று. கீதையில் (9-34) - மாம் நமஸ்குரு - என்னை வணங்குவாய் - என்பதால் வணக்குடை என்றார். தவம் என்ற சொல் மூலம் பக்தியைக் கூறுகிறார். அந்த பக்தி ஞானத்தின் விசேஷமாக உள்ளதால் கூறுகிறார். முண்டக உபநிஷத் - யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப: - தவம் ஞானமயமாக உள்ளதால் - என்றது காண்க. இவனுடைய அன்பு ஒன்றையே எம்பெருமான் பெரிய தவமாக நினைத்துள்ளான் என்று கருத்து. (புறநெறிகளை கட்டு) - மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடுவதான களைகளை நீக்கிக் கட்டல் = களைதல். பக்தி முதன்மையாகும்போது மற்ற காம்ய விஷயங்களைத் தள்ளுதல், ப்ரபத்தி விஷயமாகும் போது மற்ற உபாயங்களைத் தள்ளுதல்.

வ்யாக்யானம் - (உணக்குமின் பசையற) "ரஸவர்ஜம்" என்கிறபடியே பாஹ்ய விஷய ப்ராவண்யத்தை ருசிவாஸநைகளோடே விடுங்கோள். இதெல்லாம் என் கொண்டுதான்? என்னில். (அவனுடைய உணர்வு கொண்டுணர்ந்து) தத்விஷய ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு என்னுதல். ததுக்த ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு என்னுதல்; பக்தி மார்க்கத்தைக் கொண்டு என்னுதல். அவன் அருளிச்செய்த சரமச்ச்லோகத்திற்படியைப்பற்றி நின்று என்னுதல்.

விளக்கம் - (உணக்குமின் பசையற) - கீதை (2-59) - ரஸவர்ஜம் - ருசி வாசனைகள் -என்னும்படி, மற்ற விஷயங்களில் உள்ள ஆசையை ருசி மற்றும் வாசனையுடன் கைவிட வேண்டும். எப்படி விடுவது என்றால், (அவனுடைய உணர்வு கொண்டுணர்ந்து) - அவனைப் பற்றிய ஞானத்தை கைக்கொண்டு, அதன் மூலம் விடவேண்டும்; அவன் மீது கொண்ட பக்தி மார்க்கத்தில் நின்று விடவேண்டும்; அவன் அருளிச்செய்த சரம ச்லோகத்தைப் பின்பற்றி நின்று மற்றவற்றை விடவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 11)

8. காண்கின்றனகளுங் கேட்கின்றனகளுங் காணில், இந்நாட்

பாண்குன்ற நாடர் பயில்கின்றன, இதெல்லாமறிந்தோ

மாண்குன்றமேந்தி தண்மாமலை வேங்கடத்தும்பர் நம்புஞ்

சேண்குன்றஞ் சென்று, பொருள் படைப்பான் கற்ற திண்ணனவே.

பொருள் - மலைகளுடன் கூடிய நாட்டை உடைய தலைவன் இந்த நாளில் நாம் காணும் பலவிதமாகச் செய்யும் செய்கைகள், நாம் கேட்கும் பலவிதமாக உரைக்கும் சொற்கள் ஆகிய அனைத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் வெறும் போலியாகவே உள்ளது. இந்தச் செயல்கள் அனைத்தும் எதற்காக என்றால் - மேன்மை பொருந்திய கோவர்த்தன மலையை எடுத்த க்ருஷ்ணனுடைய குளிர்ந்த பெரிய திருவேங்கடமலையில் உள்ள, நித்யஸூரிகளாலும் அடையத்தக்கதான சிகரத்தை அடைந்து, அங்கு நின்று பொருள் ஈட்டும் பொருட்டே இப்படியாகப் புதிய செயல்களை இந்தத் தலைமகன் செய்தான் என்றாகிறது.

இரண்டாவது பொருள் - (இது ஆழ்வாரைப் பிரிந்து அவருடன் எப்போதும் உள்ள பாகவதர்கள் திருமலைக்குச் செல்ல முற்படுவதை உரைப்பதாகக் கொள்ளும் பொருளாகும்) நாம் கண்களால் காண்பதும், கேட்பதும் ஆகிய உம்முடைய (பாகவதர்கள்) செயல்கள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் எப்படி உள்ளது என்றால் - வண்டுகள் பாடியபடி உள்ள திருவேங்கடமலையை இருப்பிடமாக உடைய நீங்கள் செய்கின்ற இந்த செயல்கள் அனைத்தும், அழகான கோவர்த்தன மலையை எடுத்தவனான க்ருஷ்ணனின் குளிர்ந்த உயர்ந்த திருவேங்கடமலையில் உள்ள நித்யசூரிகளும் விரும்புகின்ற சிகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ள

“திருவேங்கடமுடையான்” என்னும் பெருஞ்செல்வத்தை அடைவதற்காகவே செய்கின்ற தந்திரமான செயல்கள் என்று நாம் அறிந்தோம்.

அவதாரிகை - இப்படி தோழி இவளைத் தரிப்பித்தவளவிலே நாயகன் வந்து இவளோடே அதிமாத்ரமாக ஸம்ச்லேஷம் பண்ணினபடியைக்கண்டு, யதா பூர்வமான பரிமாற்ற மன்றியே கலவியிலே குவால்வகைகளுண்டாயிருந்து இப்படி செய்கைக்கு அடி பிரியநினைத்தானாகவேணுமென்று அதிசங்கை பண்ணுகிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் கூறியபடி பல்வேறு காரணங்கள் மூலம் தோழியானவர் தலைவியைச் சமாதானப்படுத்தினாள். இப்படி உள்ளபோது நாயகன் இவளிடம் வந்து தனிமையில் மீண்டும் ஏதோ உரைத்தவற்றைக் கண்டாள். அவன் செய்கின்ற செய்கைகள் அனைத்தும் இயல்பாக இல்லாமல், மீண்டும் பிரிவதற்குச் செய்கின்ற தந்திரங்கள் போன்றுள்ளதாகத் தோழி சந்தேகம் கொள்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (காண்கின்றன) நின்றாற்போலே நில்லாக் காலையெடுத்துத் தலையிலேவைப்பது, கும்பிடுவதாகிறபடி. (கேட்கின்றன) அடியேனென்பது, வாயது விரல், மார்பத்தெழுத்து என்று சொல்லுகிற சாடுசதங்கள். (காணில்) நிரூபிக்கில்; “நெஞ்சென்னுமுட்கண்ணேல் காணுமுணர்ந்து”. (இந்நாள்) இன்று. (பாண்) புலமையாயிரா நின்றது. (பாண் குன்றநாடர்) வண்டுகள் பாடா நின்றள்ள திருமலையைத் தேசமாகவுடையவர்; குறிஞ்சி நிலத்துத் தலைமகனென்றபடி. (பயில்கின்றன இது எல்லாம் அறிந்தோம்). தன் உடைமைக்குத் தான் செய்யுமளவன்றிக்கே பெறாப்பேறு பெற்றாப்போலே செய்கிற இவற்றின் ஹேது அறிந்தோம். (பயில்கின்றன) ஸம்ச்லேஷம் உச்சிவிடுவிடாதேயிருக்கிறபடி; மஹாராஜர் பெருமானை மின்னுக்கும் இடிக்கும் இரையாக விட்டுவைத்துப்போய் உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறியாதே யிருந்தாற்போலே. (மாண் குன்றம் ஏந்தி) ஒன்றை ஆதேயமாகக் கொண்டும் ஒன்றை ஆதாரமாகக் கொண்டும் ரசஷித்தபடி; மாட்சி - அழகு; (ஏந்தி) அநாயாஸமாயிருந்தபடி. (தண் மா மலை வேங்கடத்து) “குளிரருவி வேங்கடம்” என்னும்படியே ஸ்ரீமஹரமான திருமலை. (உம்பர் நம்பும்) “மந்திபாய் வடவேங்கட மாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்” என்னும்படியே நித்யஸூரிகள் ஸமாராதநம் பண்ணுகிற இடம்; “ஒக்கச் சந்திப்பர் வேங்கடத் தத்தனை” என்னும்படியே நித்யஸூரிகள் விரும்புகின்றபடி; தாங்கள் அநுஸந்தித்த மேன்மையன்றிக்கே நீர்மை மிக்க இடமானவாறே விரும்புவர்கள். (சேண் குன்றம்) உயர்த்தியான சிகரங்களென்றுமாம். (பொருள்) நீயே பொருளென்றிருந்தபடி கண்டோம். (படைப்பான்) ஸாத்த்யங்களில்லை, எல்லாம் ஸித்தமென்றபடி கண்டோம். (கற்ற) இவை பண்டில்லை; இப்போது எங்கே குருகுலவாஸம் பண்ணீர். (திண்ணனவே) அம்மென்மையெல்லாம் போய்த் திண்மை எங்கே உண்டாயிற்று?

விளக்கம் - (காண்கின்றன) - நிற்பது போன்று நின்று, சட்டென்று காலைப்பிடித்துக் கொள்ளுதல், கும்பிடுதல். (கேட்கின்றன) - "அடியேன்" என்று உரைப்பது, "கால் விரலைப் பிடித்துவிடுவேன்" என்று கூறுவது, "மனம் தடுமாறுகிறது" என்று கூறுவது போன்றதான போலியான செய்கைகள். (காணில்) - ஆராய்ந்து பார்த்தால். பெரிய திருவந்தாதி (36) - நெஞ்சென்னுமுட்கண்ணேல் காணுமுணர்ந்து - உள்ளத்தையே கண்ணாக வைத்து - என்றது காண்க. (இந்நாள்) - இன்று. (பாண்) - வெறும் முகஸ்துதி மட்டுமே போன்று இருந்தது. (பாண்குன்றநாடர்) - வண்டுகள் எப்போதும் ரீங்காரம் செய்தபடி உள்ள திருவேங்கடமலையைத் தனது இருப்பிடமாக உடைய தலைமகன். மலையும், மலை சார்ந்த இடமுமான குறிஞ்சி நிலத்தின் தலைவன் என்றபடி. குறிஞ்சி என்றால் கூடும் இடம் என்று பொருள். இப்படி உள்ளபோது பிரிய நினைத்தல் தகுமோ என்றபடி. தனக்குச் சேர வேண்டிய பொருள் கிட்டவேண்டும் என்பதற்காகச் செய்யும் செய்கைகள் போல் உமது செய்கைகள் இல்லை, அடைய இயலாத ஒன்றை அடையச் செய்கின்ற பெரும் முயற்சிகள் செய்வதற்கான காரணத்தை நாம் அறிந்தோம். (பயில்கின்றன) - இப்படியாக இவன் இவளுடன் சேர்ந்துள்ள தன்மை விட்டுவிடுகிறபடியாக அல்லவோ தெரிகிறது? தன்னைக் காக்க வந்த இராமனை, இடியிலும் மின்னலிலும் பலகாலம் தவிக்கவிட்டு, சூரியன் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதும் கூட அறியாமல், இன்பமாக இராமனை மறந்து நின்ற சுகரீவனின் செய்கை போன்று ஆகி விடுமோ? (மாண் குன்றம் ஏந்தி) - ஒரு மலையைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டும், ஒரு மலையில் நின்று கொண்டும் அனைத்தையும் காப்பாற்றும் விதம். (ஏந்தி) - சற்றும் சிரமம் இன்றி மிகவும் எளிதாக உயர்ந்தி. (தண் மா மலை வேங்கடத்து) - நாச்சியார் திருமொழி (8-3) - குளிர் அருவி வேங்கடம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப குளிர்ந்த திருவேங்கடம். (உம்பர் நம்பும்) - அமலானாதிபிரான் (3) - மந்திபாய் வடவேங்கட மாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யசூரிகள் அன்றாடம் வந்து ஆராதனை செய்கின்ற இடம். நித்யசூரிகள் அவனை எப்போதும் மேன்மையான பரவாஸுதேவன் என்றே அனுபவித்தபடி உள்ளனர், இதற்கு மாறாக இவனது எளிமையை இவன் இங்கு காண்பித்தபடி உள்ளதால் திருமலையை விரும்பியபடி உள்ளனர். (சேண் குன்றம்) - உயர்ந்த சிகரங்களுடன் கூடிய திருவேங்கடம். (பொருள்) - "நீயே உயர்ந்த பொருள்" என்று அவர்கள் உன் முன்பாக நிற்பதைக் கண்டோம். (கற்ற) - இது போன்ற போலியான செயல்கள் முன்பு உம்மிடம் கண்டதில்லை. இவற்றை நீவிர் எந்த குருவிடம் கற்றுக்கொண்டீர்? (திண்ணனவே) - முன்பெல்லாம் இருந்த மென்மை நீங்கி இத்தனை கடினத்தன்மை எங்கிருந்து உண்டானது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்